

د نښتړ دوديزې مشاعرې په وياړ

ستوري

ماشومانو لپاره شعرونه

علم گل سحر

Ketabton.com

ستوري

د ماشومانو لپاره شعرونه

علم گل سحر

حاله

دا دمرغی حاله ده
بڼه ورته خوشحاله ده

بچيان ورته چغیري
مور یی هوسیري

مور ورته خواړه راوړي
پاک راوړي خواړه راوړي

حاله د مرغیو زه
ساتم په خواړیو زه

نه حان په کیسو پریردم
نه ورته پیشو پریردم

ارکوني به رالوی شي
اخر به په ژوند پوی شي

بیا به الوتنه کړی
حان نه به ساتنه کړي

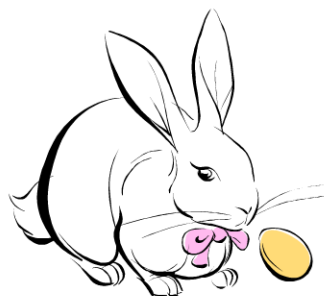
خور

وايه څه خبره ده ؟
خور مې مروړه ده
ماته يې نانځکه ده
پښه يې ترينه ورکه ده

زه به يې پخلا کړم
دا به دلاسا کړم

گډې لوبې تل کوو
مينه يو پر بل کوو

سويه

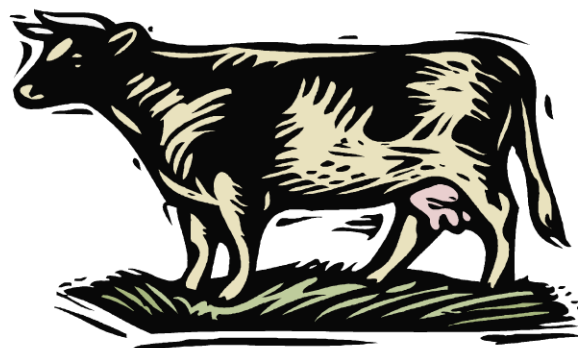

راغله سپينه سويه
دا تر نورو لويه

گرځي په فصلو کې
کار کوي پټو کې

بنکلي يې خبرې
خوري ډيرې گازرې

ژيري غوا

ژيري غوا شيدې غواړم
بني ډيري مستې غواړم

همزولي راته گران دي
راتول په دسترخوان دي

دوی ته به مستې ورکړم
هم خوږې شيدې ورکړم

تاته به واينه راوړم
بني رڼې اوبه راړم

نانځکه

زما وړې نانځکې
ای بنایستې نانځکې

یې له مالوچو جوړه
پستې، مستې نانځکې

سر په مړوند کېږده
بنه یې په خوند کېږده

زما تر څنګ ویده شه
د ورور په رنګ ویده شه

بنوونځی

بنکلی بنوونځی لرو
لوی په کې ټولگي لرو

علم زده کوو په کې
لوبې هم کوو په کې

باغ کې یې میوې لرو
سړې ژیرې منې لرو

نه شکوو ګلان مونږه
ساتو یې په ښه شان مونږه

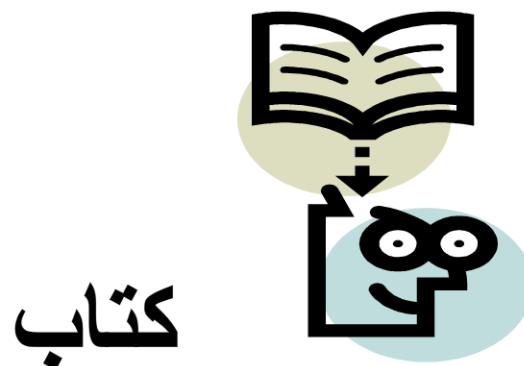
ستوري

شپه ده توره شپه
يمه بام باندی ویده

ستوري بنکلي ستوري
له پاسه راته گوري

شیندي رڼا گانې
وریځي دي روانې

کتاب

زه کتاب یم د لوستلو
نه د پام غلطولو

ځیني ځیني وخت ضایع کړي
زما په پانیو اړولو

زه یې وایستم له گټې
ماشومانو په مرورلو

چې مې څوک په قدر پوه شي
کړي مې پورته له خځلو

زه هم لاري ورته بنییم
د نیکمرغه ژوند کولو

زه د پوهی بل مشال یم
نه یم نه یم د سوځلو

ملا چرگک

بیا ملا چرگک راغی
ډیر تیز او چابک راغی

لاړو د چنار خواته
کیناست د سپیدار خواته

بیا د چا سیالي کوي
غارې د طوطی کوي

کله چې مور وخاندي

کله چې مور خپه وي
خونه زما تياره وي

کله چې مور وژاري
ټوله دُنیا تياره وي

چې مور خوشحاله وي نو
غوټی گلونه واشي

کله چې مور وخاندي
ټوله دُنیا رڼا شي

غرمه

تکنده غرمه ده
ابی په خوب ویده ده
مورن جوړه سایه ده

بنکلي آسمان، حُمکه ده
مورن جوړه نانحکه ده

همزولي مي گډيري
اختر ته هوسيري

شرنگايي د پاوليو ده
شور د مرغکيو ده

بنوونکی

دا زموږ بنوونکی دی
تل زموږ روز ونکی دی

په ټولو باندې گران دی
په موږه مهربان دی

موږ ته الفبي بنیئ
بڼه یې په مزي بنیئ

موږ یې احترام کوو
عمل یې په کلام کوو

واوره

سپینه واوره اوري
انا مي ورته گوري

په ونه کې کارگه ده
سندره يې په خوله ده

کوي د يخنۍ لايې
سپين سپی ورته غاږي

د مور ورځ

نن بيا ورځ د مورده
رڼا يي په هر يو لور ده

مور راباندې گرانه ده
په مائل مهربانه ده

مور ته به گلان ور وړم
ډالۍ به په ښه شان ور وړم

ما به په مخ ښگل کړي
زړه به مې تسل کړي

پلار

پلار مي مسافر دی
تلی په سفر دی

زه ورته دُعا کوم
هر سهار بیگا کوم

په خیر دی راستون شي
خوبن به می ژوندون شي

شنه بنگري دالی راوړي
ژیره غاړه کی راوړي

نا مینحلی منی

تکی شنی منی وی
کله لا پخی وی

له ونی رالویدلی
په خاورو وی لری

منی وی نامینحلی
ورور می وخورلی

اوس می ورور رنخور دی
ژوندی په ضرور دی

باز او زرکه

ژیره زرکه بنکلي وه
له کوره راوتلي وه

ناسته په ډبره وه
ډیره معتبره وه

تل ډیره خوشحاله وه
د غره خواکي يې حَاله وه

دې ويلي سندرې
له نورو څخه ليري

باز راغی له غرونو
پوري له ځنگلونو

د باز سترگې سري سري
خلاصې يې پنجې وي
زرکه وارخطا شوه
له ځان سره سلا شوه

ژر ولاړه تر کوره
د باز له ظلمه و زوره

باز وويل زرکې
زما د زړه بڅرکې

بنکلې وي ستا غاړې
چيرې رانه ولاړې

زه په تا مين يم
په ارمان ستا د ديدن يم

را ووځه له خپل کوره
زما حال ته وگوره

بي تا مي ژوندون نه شي
هيڅ ځای مي سکون نه شي

يو ځای به ژوندون وکړو
موږ به پيوستون وکړو
تاته به هر څه راوړم
خوراک به ستا په زړه راوړم

تل تاسره مينه کړم
دا خبره سپينه کړم

زرکه خرامانه
له کوره را روانه

راغله د باز خواته
خپل کور شو ځيني پاته

خو شیبې سندرې وې
د راز و نیاز خبرې وې

زرکې وویل بازه!
زما د زرکې رازه

ولای شه څه خواړه راوړه
ژر زما په زړه راوړه

باز ویل ستا غوښې
د هر چا ډیرې خوښې
تر ټولو دا خوږې دي
زما لپاره ښې دي

زرکه شوه حیرانه
باز ته شوه گویانه

ته خو زما يار يې
اوس مرگ ته مې تيار يې

باز وويل بڼكلي
بې عقلي ساده گلي

ياري د زورورو
په خوله وي، په خبرو

اوس وړی يم تا خورمه
نور صبر نه کومه

زرکې په سلگو کې
د ژوند وروستو شیبو کې

دا وويل ژړاکې
د باز د پښو خوا کې

چي بي حايه اشنائي ڪري
اور به بل په خپل تندي ڪري

لوبه

سترگي مي توريري
ژيري غوا مي لنگيري

ماته خوسكي راوري
بنكلي گلالي راوري

رابولم به همزولي
دايره به وهي تولي

دوي ته به اورره وركرم
بنه تازه خواره وركرم

دا بيت د ماشومانو له يوي فولكلوريكي سندرې څخه
اخيستل شوي دي. ددې سندرې په وخت ماشومان اتن
كوي يو ماشوم په يوه پښه څرخيري او له دې ځاي په
ځاي نڅا سره يې سترگي توريري او نور سندرې ورته
وايي.

د انسان کمال

نن نه وړاندې پخوانیو زمانو کې
غویو هم ارام ژوندون درلود ځنگلو کې

نه له یوې نه خبرو، نه له سپارې
گرځیدل په سمه غر، په لار بې لارې

نه یې چاته د خوراک سترگې نیولې
شنه واېنه د ونو پانې یې خوړلې

یوه ورځ له ځنگله ووت یو غویي
پخپل زور باندې مغرور و، لیونی

د خنګله خواته نږدي و دان و، کلی
یو زور خر و له دې کلي را وتلی

دې غوايي چې له ليرې وليد خر
چې په لاره تللی نه شی دی ډنګر

غوايي وويل ورته ولي خوار و زار يې
په وېنو پسي ګرځيزې ناکرار يې

خړه خواب ورکړ غوايي ته هغه آن
ويل يې تا ليدلی نه دی لا انسان

انسان وړي هر وخت پر مادرانه بارونه
چې بار نه وی نو کړي پر ما فصلونه

دا غوايي د خړه په دې خبر حيران شو
ژر په لټه د ليدلو د انسان شو

ویل یی ژر شه راته وښیه انسان
چی زه ووینم د ده طاقت و توان

هله لري په فصلو کې لږ څه بر
په کار بوخت و، په پټیو کې بزگر

خره مخ وړاوو غوايي ته ویل دا دی
دا انسان چې زورور دی بر په ما دی

غوايي وخنډل د خره دې ناداني ته
ویل حیران شومه دا ستادي ناتواني ته

زه یی وینم دی انسان تر تا کمزوری
څنگه تا څخه یی ورک دی د ژوند لوری

شپه او ورځ په تا راوړي لوی لوی باورنه
او کوي په تا انسان سخت سخت کارونه

دا خو دومره قوي نه دی چې ته وایی

خدای دې خوار کړه هسې خوشی وارخطايي

خره ویل ورته چې واوره ته له مانه
که منې مې لیرې گرځه له انسانه

په دې ځمکه تر هر چا دی ډیر غښتلی
پخپل علم په کمال باندي ښاغلی

غوييي ورغی بزگر ته په غرور
و، پخپل قدرت له حده زیات مغرور

ویل یې ولي په دې خره کوي ظلمونه
له سهاره تر ماښام پري وړې بارونه

بزگر وویل دا قانون د دې دنیا دی
څوک رعیت دی څوک واکمن دی څوک پا چا
دی

که په خره باندې کارونه زه کومه
ده ته هم هره ورځ خپل حق ورکومه

ښه یې ساتم ورکوم ورته واښه ډیر
هره ورځ مې پام او فکر وي په خره ډیر

ورکوم ورته رشقي او هم وربشې
ستا خبرې معلومېږي هسي خوشې

غوايي وویل دا خبرې نه منمه
زه دا خر دا ستا له ظلمه خلاصومه

تا یوازي خر کمزوری دی لیدلی
ته له ماسره زور نه شي ازمایلی

غوايي غوښتل بزگر ووهي په ښکر
خو بزگر یې ښکر تکیه کړل په هنر

په شيبه کې يې پښې ور وتړلې
د غوايي پښې له کاره ولويدلې

غويي پريووت په ميدان کې لکه مړی
بزگر تاو کړ د هغه له غاړې پرې

له هغې ورځې تابع دی د انسان شو
د انسان کمال او علم ته حيران شو

کار غه

کار غه ناست په دیوال دی
راوړی یې احوال دی

دی بولي سندرې
کوي راته خبرې

پلار مې را روان دی
زړه مې پري روښان دی

ماته ناوکی راوړي
بنکلي غوږ والی راوړي

کمپیوٽر

دا می کمپیوٽر دی
له هر حای نه خبر دی

هر راز معلومات لري
رسمونه هم ډیر زیات لري

کارمه رسمونه کې
ساتمه نوټونه کې

لوبې هم کوم پکې
درسونه زده کوم پکې

جگره

دا جگره کړې خدایه ورکه
شي مې کرکه له ټوپکه

مور د سولې ژوندون غواړو
د الله په پراخه ځمکه

د اسنان په نامه یاد یو
دبښمني نه لرو کرکه

ټوپک ایسته کړه اوږې نه
د خپل ورور دبښمني مه که

چې د ډزو اواز ورک شي
بیا به خوب وکړي نانځکه

۱۳۷۱/۶/۱۵

دیوهنی وزارت

دوستانو سلام!
ددې کتاب د شعرونو لپاره
انځورنه ما کښلي.
زه روښان زرمټی د پکتیا ولایت د زرملي
ولسوالۍ اوسېدونکی یم.
رښتیا کله کله کیسې هم لیکم.
که تاسو هم کیسې یا شعرونه ولیکل
انځورونه به یې زه ورته وکارم. وعده ده.
روښان زرمټی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library